

— Ела самъ тукъ, бре палжмнико!

Момчето тръгнѣ и безъ никакъвъ страхъ дойде при него.

— Е, искашь ли да станешъ крадецъ?

— Искамъ я!

— Ами ако тя хванѣтъ като крадешъ на ли ще тя за-
прѣтъ бре, на ли ще тя обѣсятъ най-подирь...

— Ако мя хванѣтъ, ами ако не мя хванѣтъ? ако не ся
оставя да мя уловятъ...? пакъ и какво друго да правѣхъ,
ако да не крадѣхъ. Баща нѣмамъ, една майка имамъ; за-
наятъ не знаѣхъ, мрѣхъ отъ гладъ, ни единъ ми прибира, дѣто
идѣхъ пѣдятъ мя; всички мя псуватъ; присмиватъ ми ся;
выкатъ ми Мацко, Дриплю, Кръплю и какво не щешъ, и
азъ ходи, ходи пакъ Боже помози, каквото ми мине на
рѣкѣ... И да ти кажѣ ли, азъ зехъ да испичамъ заная-
тътъ, трѣба да има да съмъ откраднѣлъ до сега до сто ко-
кошки. Обыкалямъ ношъ, тукъ, тамъ и щомъ видѣхъ нѣкоя
хопъ на четири като лисица; тя земе да кърка; азъ ся
примѣквямъ полека, полека, като зѣмѣ по коремъ, пакъ
лзвѣ... докопамъ ѣхъ за вратѣтъ, тя кла и туй то. На су-
тринѣтъ азъ и майка ми си правимъ кефѣтъ... ами какво
да правимъ, гладно не ся сѣде...

Гырджикътъ намѣри което търсеше.

— Мацко бре, (каза той) ами идвашъ ли да ми станешъ
чиракъ да тя направа азъ челякъ?

— Какъвъ ти е занаятътъ.

— Такъвъ, какъвто искашь ты. Азъ съмъ масторъ на
тозъ занаятъ.

— Ты си масторъ ама и азъ съмъ чиракъ какъвто тър-
сишь, опитай мя че да видишь; азъ ти ся въскачвамъ дѣ-
то искашь, по зидове, по стѣны, дѣто да ся снаешъ като
мя видишь; и озарана, ако пыташь, щѣхъ да си прѣснѣхъ
тыкватъ ей тамъ на онѣзъ кѣшъ... хъ, чакай сега, я ми
кажи ты отъ дѣ испѣкнѣ тука сега?